

Arrest

nr. 232 618 van 14 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BRAUN *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te hebben en van Tsjetsjeense afkomst te zijn. Uw vader kwam enkele maanden na uw geboorte om het leven tijdens een gevecht met een familielid. Uw moeder liet u vervolgens achter bij uw oma omdat ze voor haar andere dochter wou zorgen. U verbleef met uw oma in het dorp Assinovskaya in Tsjetsjenië.

In 2000 verhuisde u naar het dorp Kalinovskaya waar u gedurende enkele jaar samen met uw oma bij uw tante F.M.G. (...) (CGVS X, O.V. X) en uw nicht B.G. (...) (CGVS X, O.V. X) verbleef. U woonde tot uw 7 jaar – 2004 – samen met uw oma bij uw tante en u keerde nadien met uw oma terug naar Assinovskaya.

Uw tante F. (...) werd in 2004 gearresteerd door de Russische Federale Veiligheidsdienst omwille van haar werk bij de organisatie 'Echo of War'. Zij werd na enkele dagen vrijgelaten omdat er zoveel reactie

op haar arrestatie kwam. Omwille van de voortdurende bedreigingen die uw tante ontving, verliet zij Tsjetsjenië in 2009, samen met haar man, en dochter A.I.A. (...) (O.V. 6.526.120). Zij kwamen in België aan op 12 november 2009 en dienden diezelfde dag nog een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 27 november 2011 nam het CGVS de beslissing tot de toekenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van uw tante, haar man en dochter.

U bleef bij uw oma wonen tot zij overleed in 2015. Na haar overlijden verbleef u een tijdje bij familie in de stad Grozny en in de laatste periode voor uw vertrek uit Tsjetsjenië woonde u bij een vriend in Assinovskaya.

U volgde in Grozny een opleiding tot geoloog aan de Tsjetsjeense staatsuniversiteit (TGU). Tijdens uw studies leerde u enkele jongeren kennen. Eén van hen stelde voor om pamfletten uit te delen als protest tegen het geweld van de Tsjetsjeense overheid ten opzichte van jongeren. Op 29 april 2017 nam u deel aan dergelijke protestactie. U werd tijdens deze protestactie gewaarschuwd en men zei dat u hiermee moest stoppen. Op 30 april 2017 vielen drie gemaskerde personen binnen in het huis van uw vriend in Assinovskaya waar u verbleef. U werd door de Tsjetsjeense autoriteiten meegenomen, mishandeld en gefolterd. Enkele dagen later, op 3 mei 2017, werd u vrijgelaten. U werd opgewacht door uw nicht B. (...) en T.J. (...), een medewerkster van de organisatie 'Zhivaya Nit'. T.J. (...) had uw vrijlating geregeld en ze bracht u terug naar huis. U zag nadien in een YouTube-filmpje dat slechts 1 van uw andere vrienden het overleefd had en de andere vermoord waren.

U verliet Tsjetsjenië op 4 mei 2017 en u reisde via Ingoesjetië naar Wit-Rusland. Vanuit Wit-Rusland reisde u naar Polen waar u in augustus 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. U wachtte de beslissing van uw verzoek in Polen niet af omdat u er zich niet veilig voelde. Eind juni 2018 verliet u Polen en u reisde via Duitsland naar België. U kwam in België aan op 8 augustus 2018 en u diende hier op 13 augustus 2018 samen met uw nicht B.G. (...) een verzoek om internationale bescherming in.

In het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw nicht B.G. (...) werd op 31 oktober 2018 door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest van 28 februari 2019.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende neer: uw binnenlands paspoort, uw geboorteakte, een brief van de regionale sociale organisatie 'Zhivaya Nit', een attest van mevrouw S.G. (...) en medische documenten betreffende uw psychologische toestand.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten – u en uw advocaat geven immers aan dat u aan posttraumatische stress zou lijden en bijzonder ernstige geheugenproblemen zou kennen – moet er immers op worden gewezen dat hoewel u op sommige vragen het antwoord niet kon geven tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, u wel degelijk instaat was om tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS over de kern van uw asielrelaas coherente verklaringen af te leggen. U verklaarde immers zowel bij de DVZ als bij het CGVS dat uw vader snel overleed, dat uw moeder u verliet op zeer jonge leeftijd en dat u steeds met uw oma samenwoonde tot zij overleed in 2015 (CGVS, pg. 4-6, Verklaring DVZ, rubrieknr. 10 & 13). Tevens stelde u zowel bij de DVZ als bij het CGVS dat u eind april 2017 werd opgesloten door de Tsjetsjeense autoriteiten omwille van uw deelname aan een protestactie, dat u tijdens uw vasthouding werd gefolterd en mishandeld, en dat u enkele dagen later werd vrijgelaten (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 1 & 5; CGVS, pg. 10-15). Er werd u bovendien tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS de kans gegeven om voor te lezen van een tekst die u had voorbereid om te vertellen over die delen van uw asielrelaas waarmee u het persoonlijk moeilijk had (CGVS, pg. 13).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat u bij een terugkeer naar Tsjetsjenië zal vervolgd worden door de Tsjetsjeense autoriteiten omdat u als student deelnam aan enkele protestacties tegen het geweld van de Tsjetsjeense autoriteiten. U zou naar aanleiding van deze protestacties gearresteerd – en gefolterd zijn – en verscheidene van uw medestudenten die deelnamen aan het protest zouden vermoord zijn.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent immers dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is aangezien uw verklaringen over het asielrelaas dat u op coherente wijze naar voren bracht tijdens het interview bij de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS (zie supra.) – én dat eveneens uitgebreid wordt beschreven in de attesten die u voorlegde, nl. het attest van de regionale sociale organisatie 'Zhivaya Nit' en het attest van mevrouw S.G. (...), – op flagrante wijze tegenstrijdig zijn met de verklaringen die u hierover aflegde bij de Poolse asielinstanties. Er dient hierbij opgemerkt te worden dat u tijdens het interview bij de Poolse asielinstanties op geen enkele wijze aangaf psychologische problemen te kennen. U ondertekende en verklaarde immers dat u fysisch en psychisch instaat was om deel te nemen aan het gehoor. Tevens ondertekende u het gehoor na afloop en gaf u aan geen opmerkingen over het gehoor te hebben (Vraag om inlichtingen Polen, gehoorverslag, pg. 1-7).

Ten eerste, situeerde u de protestacties die u met uw medestudenten uitvoerde tegen de Tsjetsjeense autoriteiten bij de Belgische – met name tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en het interview bij de DVZ – en de Poolse asielinstanties in een andere tijdsperiode. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en het interview bij de DVZ op samenhangende wijze dat deze protestacties plaatsvonden eind april 2017 (Verklaring DVZ, Vragenlijst CGVS, vraagnr. 1 & 4; CGVS, pg. 11). Tijdens het interview bij de Poolse autoriteiten beweerde u echter dat u begin mei 2017 een eerste protestactie had uitgevoerd met enkele jongeren en u midden mei 2017 een tweede protestactie uitvoerde (Vraag om inlichtingen Polen, gehoorverslag, pg. 3). Het feit dat u tijdens het interview bij de Poolse asielinstanties de protestacties in een andere tijdsperiode situeerde dan tijdens uw verklaringen bij de Belgische asielinstanties doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u hierover zowel bij de Poolse als bij de Belgische asielinstanties gelijklopende verklaringen zou afleggen. Deze protestacties vormden immers de oorzaak van de problemen die u en uw medestudenten zouden gekend hebben met de Tsjetsjeense autoriteiten.

Ten tweede, is het opmerkelijk en bijzonder vreemd dat u tijdens het interview bij de Poolse asielinstanties op geen enkele wijze melding maakte van uw arrestatie en foltering door de Tsjetsjeense autoriteiten. Zo verklaarde u bij de Belgische asielinstanties – zowel bij de DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS – dat u op 30 april 2017 werd gearresteerd door de Tsjetsjeense autoriteiten, dat u door hen gedurende enkele dagen werd vastgehouden en gefolterd (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 1 & 5; CGVS, pg. 11-15). Bovenstaande verklaringen over uw arrestatie en uw vasthouding door de Tsjetsjeense autoriteiten werden 'bevestigd' in het attest dat u voorlegde van de regionale sociale organisatie 'Zhivaya Nit' en het attest dat u voorlegde van mevrouw S.G. (...). Gelet op bovenstaande vaststellingen, is het bijzonder vreemd en niet aannemelijk dat u bij de Poolse asielinstanties geen enkele melding maakte van uw arrestatie en uw foltering door de Tsjetsjeense autoriteiten. U beweerde bij de Poolse asielinstanties immers dat de Tsjetsjeense autoriteiten u gevonden hadden, maar dat het hen niet gelukt was om u te arresteren. Uw vrienden zouden u naar een andere plaats gebracht hebben waar u gedurende drie weken voor uw vertrek verbleef (Vraag om inlichtingen Polen, gehoorverslag, pg. 3). Dergelijke onverzoenbare verklaringen bij de Belgische en Poolse asielinstanties over uw aanhouding en foltering door de Tsjetsjeense autoriteiten – nl. dat u enerzijds bij de Belgische asielinstanties verklaarde dat u gearresteerd en gefolterd werd door de Tsjetsjeense autoriteiten maar u anderzijds bij de Poolse asielinstanties verklaarde dat u nooit gearresteerd werd en u kon ontsnappen toen de Tsjetsjeense autoriteiten binnenvielen – doen op onherstelbare wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u, indien u werkelijk gearresteerd en gefolterd zou zijn door de Tsjetsjeense autoriteiten, dit onmiddellijk zou vermelden tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Polen. Uw arrestatie door de Tsjetsjeense autoriteiten – en de foltering die met deze arrestatie gepaard ging – is immers het belangrijkste en het enige persoonlijke vervolgingsfeit dat u voor uw vertrek uit Tsjetsjenië zou meegemaakt hebben.

Ten derde, dient te worden vastgesteld dat u bij de Poolse en de Belgische asielinstanties tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment van uw vertrek uit Tsjetsjenië en de reisroute die u zou afgelegd hebben naar Polen. Zo stelde u bij de Belgische asielinstanties – zowel bij de DVZ als bij het CGVS – dat u op 4 mei 2017 vanuit Tsjetsjenië vertrok en naar Wit-Rusland reisde waar u gedurende drie maanden verbleef alvorens in augustus 2017 in Polen aan te komen (Verklaring DVZ, rubrieknr. 10 & 37; CGVS, pg. 8 & 9). Tijdens het interview bij de Poolse asielinstanties verklaarde u echter dat u pas op 29 juni 2017 Rusland verliet en u vervolgens naar Oekraïne ging waar u gedurende 2 maanden bij een vriend in de stad Odessa verbleef. U zou vervolgens via Wit-Rusland naar Polen zijn gereisd (Vraag om inlichtingen Polen, gehoorverslag, pg. 2 & 4). Het feit dat u inconsistente verklaringen aflegde over uw reisroute en het moment van uw vertrek uit Tsjetsjenië bij de Belgische en

Poolse asielinstanties – u situeerde uw vertrek uit Tsjetsjenië bij de Belgische asielinstanties immers bijna 2 maanden eerder dan bij de Poolse asielinstanties – doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u zowel bij de Poolse als Belgische asielinstanties samenhangende verklaringen aflegt over het moment van uw vertrek, aangezien dit vertrek plaatsvond op het moment dat u op ernstige wijze bedreigd zou geweest zijn door de Tsjetsjeense autoriteiten.

Ten vierde, dient te worden opgemerkt dat u bij de Belgische en de Poolse asielinstanties inconsistente verklaringen aflegde over de wijze waarop u geïnformeerd werd over de dood van uw medestudent(en). Zo verklaarde u zowel tijdens het interview bij de DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u geïnformeerd werd over de dood van de andere jongeren via een YouTube-filmpje (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5 & CGVS, pg. 14). Tijdens het interview bij de Poolse asielinstanties vermeldde u echter niets over een anoniem YouTube-filmpje, maar u beweerde dat u via uw tante geïnformeerd werd over het feit dat uw medestudent S.A. (...) vermoord werd en I.I. (...) – een andere medestudent die deelnam aan de protesten – aangehouden werd door de Tsjetsjeense autoriteiten (Vraag om inlichtingen Polen, gehoorverslag, pg. 4). Het feit dat u bij de Poolse en Belgische asielinstanties tegenstrijdige verklaringen aflegde over de wijze waarop u informatie vernam betrekking tot uw collega-studenten ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze van uit worden gegaan dat u bij de Belgische en Poolse autoriteiten samenhangende en coherente verklaringen zou afleggen over de wijze waarop u te weten was gekomen dat de personen met wie u samen geprotesteerd had tegen de Tsjetsjeense autoriteiten om het leven kwamen en gearresteerd worden.

Ten slotte, kan nog worden opgemerkt dat uw nicht G.B. (...) zich, in haar verzoek om internationale bescherming, op grotendeels dezelfde feiten baseerde als u. Zo stelde uw nicht dat ze hulp zocht bij de organisatie 'Zhivaya Nit' nadat u eind april 2017 door de Tsjetsjeense autoriteiten gearresteerd werd én u dankzij de hulp van deze organisatie vrijkwam. Uw nicht zou na uw vrijlating op haar beurt gearresteerd zijn en over u ondervraagd zijn door de Tsjetsjeense autoriteiten. Ze besloot omwille van deze arrestatie Tsjetsjenië te verlaten (Arrest nr. 217 800 van 28 februari 2019, G.B. (...), pg. 2). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bevestigde u eveneens de rol van uw nicht bij uw vrijlating (CGVS, pg. 13). Er werd in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw nicht B.G. (...) op 31 oktober 2018 door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan haar asielrelaas. Zo werd er vastgesteld dat uw nicht niet de waarheid had verteld omtrent het feit dat ze in het bezit is (of was) van een internationaal reispaspoort, dat haar verklaringen omtrent uw politieke activiteiten en de problemen die u zou gehad hebben niet overtuigden én dat ze niet aannemelijk kon maken dat ze zelf in Tsjetsjenië problemen gekend zou hebben (Arrest nr. 217 800 van 28 februari 2019, G.B. (...), pg. 1-6). Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest van 28 februari 2019. Het feit dat u zich in het kader van uw verzoek om internationale bescherming op grotendeels hetzelfde asielrelaas baseert als dat van uw nicht dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden door het CGVS en waarvan de ongeloofwaardigheid werd bevestigd door de RvV, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw binnenlands paspoort en uw geboorteakte bevestigen enkel uw identiteit en herkomst uit Tsjetsjenië die in deze beslissing niet worden betwist.

Wat betreft het attest dat u voorlegde van mevrouw S.G. (...) en het attest dat u voorlegde van de regionale sociale organisatie 'Zhivaya Nit' dient te worden opgemerkt dat, gelet op de ernstige discrepanties tussen de informatie in deze attesten over uw asielrelaas – die coherent was met de verklaringen die u aflegde tijdens het interview bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS – en de verklaringen die u hierover aflegde tijdens het interview bij de Poolse asielinstanties, er geen enkele bewijswaarde aan deze documenten kan worden toegekend. Bovendien dient te worden opgemerkt dat deze attesten een gesolliciteerd karakter hebben. Zowel uit het attest van S.G. (...) als uit het attest van 'Zhivaya Nit' blijkt immers dat het werd opgesteld ter ondersteuning van een eventueel verzoek om internationale bescherming of om louter uw asielrelaas te bevestigen. Zo stelt het attest van S.G. (...) dat het de 'zaak' van R.A. (...) kan bevestigen. Tevens kan nog worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is.

Aansluitend op het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat uw nicht tijdens haar beroepsprocedure bij de RvV hetzelfde attest neerlegde van de organisatie 'Zhivaya Nit' als het attest dat u voorlegde. De RvV kwam echter tot de vaststelling dat het attest – dat de verklaringen van T.J. (...) bevat – op verschillende punten inconsistent was met de verklaringen van uw nicht, met name wat betreft (i) de vraag of uw nicht al dan niet op de dag van de arrestatie zelf naar het gebouw van de ngo's was

geweest en mevrouw J. (...) toen reeds meegegaan was met haar naar het (eerste) politiebureau; (ii) de vraag of mevrouw J. (...) alleen naar het politiekantoor van Staropromyslovsky was gekomen of in het gezelschap was van twee collega's en uw nicht zelf; (iii) hoelang u aangehouden bleef; (iv) de vraag of uw nicht als enige u opwachtte bij het politiekantoor. Gelet op deze discrepanties kan er volgens de RvV geen enkele bewijswaarde worden toegekend aan het attest van T.J. (...) van de organisatie 'Zhivaya Nit'. De RvV concludeerde dat het attest van T.J. (...) niet van dien aard was dat het de geloofwaardigheid van uw nicht haar asielrelaas – en tevens uw asielrelaas – herstelt, maar het integendeel haar asielrelaas verder onderuithaalt (Arrest nr. 217 800 van 28 februari 2019, G.B. (...), pg. 9).

Daarnaast legde u verscheidene medische documenten neer betreffende uw psychologische toestand. Er moet worden beklemtoond dat een psychiater weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat het psychiatrisch attest geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten. Daarnaast blijkt niet dat uw beweerde mentale problemen het voor u onmogelijk maken om op een coherente manier over de kern van uw relaas te vertellen of om bepaalde data te onthouden of gebeurtenissen in de tijd te situeren. Dit bleek onder meer uit het feit dat u zowel tijdens het interview bij de DVZ als het tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS coherente verklaringen aflegde over uw asielrelaas. U verklaarde tijdens beide gehoren dat uw vader snel overleed, dat uw moeder u verliet op zeer jonge leeftijd en dat u steeds met uw oma samenwoonde tot zij overleed in 2015 (Verklaring DVZ, rubrieknr. 10 & 13; CGVS, pg. 4-6.). Tevens stelde u zowel bij de DVZ als bij het CGVS dat u eind april 2017 werd opgesloten door de Tsjetsjeense autoriteiten omwille van uw deelname aan een protestactie, dat u tijdens uw vasthouding werd gefolterd en mishandeld, en dat u enkele dagen later werd vrijgelaten (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 1 & 5; CGVS, pg. 10-15).

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Rusland in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden. Evenmin maakt u aannemelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker omschrijft wat zich aandient als een enig middel als volgt:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Verzoeker wijst op artikel 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en stelt dat niet correct rekening gehouden werd met zijn specifieke profiel en de relevante informatie. Verweerder hanteert volgens hem steeds de voor hem meest nadelige interpretatie.

Vervolgens gaat verzoeker in op de weigering van de vluchtelingenstatus.

Daarbij gaat verzoeker vooreerst in op zijn bijzondere procedurele noden. Hij wijst op zijn psychische en medische problemen, de ter staving van deze problemen neergelegde stukken en de medicatie die hij blijkens deze stukken neemt. Verzoeker vervolgt:

“Het CGVS merkt zelfs op dat verzoeker op sommige vragen het antwoord niet kon geven (bestreden beslissing, p. 2). Bovendien tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS, heeft Meneer A. (...) grote momenten van afwezigheid gehad toen hij de foltering in Tsjetsjenië moest verklaren. In een email van 2 juli 2019 stelt ook het CGVS dat “Verzoeker maakte tijdens het persoonlijk onderhoud een afwezige indruk en omwille hiervan is het belangrijk om duidelijke medische attesten te verkrijgen omtrent zijn psychologische toestand” (stuk 7). In antwoord op deze brief heeft verzoeker verschillende medische documenten neergelegd waaruit blijkt dat er sprake is van een intense psychiatrische en psychologische follow-up, waarin de psychische problemen die hij ondervindt worden toegelicht en waarin de voor hem voorgeschreven geneesmiddelen worden teruggenomen.”

Verzoeker wijst op een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), benadrukt dat hij vooraleer hij in België aankwam niet door artsen werd behandeld en betoogt dat het CGVS bij de analyse van zijn verklaringen in Polen geen rekening hield met zijn gezondheidstoestand. Daarom moet de bestreden beslissing ten minste nietig worden verklaard.

Verzoeker uit voorts kritiek op de bestreden motivering dat een psychiater nooit met zekerheid de oorzaken van iemands verwondingen kan vaststellen. Opnieuw wijst hij op een Franstalig arrest van de RvV. Tevens wijst hij op rechtspraak van het EHRM. *“De door verzoeker ingediende medische attesten zijn dus belangrijke documenten die niet systematisch door het CGVS kunnen worden verwerpen. Het CGVS kan niet systematisch oordelen dat een psychologische attest geen echte bewijswaarde heeft.”*

Waar hem verweten wordt dat hij in Polen niet aangaf dat hij psychische problemen had, merkt verzoeker op: *“Meneer A. (...) hoefde niet te zeggen dat hij psychologische problemen had om in België zorg te ontvangen. Zijn gezondheidstoestand spreekt voor zich.”*

Omtrent de tijdssituering van de protestacties, voert verzoeker aan:

“Het verschil tussen de data is niet groot en is begrijpelijk gezien de ernstige psychologische problemen van Meneer A. (...) en het feit dat hij niet werd verzorgd in Polen.

Uw Raad heeft al erkend dat de psychologische toestand van een verzoeker om internationale bescherming de tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen kan rechtvaardigen/uitleggen: (...).”

Inzake zijn arrestatie en foltering en het niet vermelden van deze feiten in Polen, doet verzoeker gelden:

“Verzoeker heeft nog steeds veel moeite om te praten over zijn arrestatie en de foltering. Daarom moest hij een tekst schrijven om het verhaal van deze periode in zijn leven te vertellen aan het CGVS. Het CGVS merkte zelf dat verzoeker ‘afwezig’ was tijdens het lezen van zijn tekst (stuk 11). Het is nog steeds erg ingewikkeld voor hem om erover te praten. In Polen had hij geen psychologische of psychiatrische follow-up. Hij was niet in staat zich hierover uit te drukken.”

Ook waar hem tegenstrijdige verklaringen worden verweten over zijn reisweg, hield het CGVS volgens verzoeker geen rekening met zijn psychische toestand.

Met betrekking tot de wijze waarop hij over de dood van zijn medestudenten werd geïnformeerd, stelt verzoeker dat zijn tante hem in werkelijkheid een YouTube-video liet zien. Er is dus geen tegenstrijdigheid op dit punt.

“Het CGVS zelf erkent dat de verklaringen van Meneer A. (...) tijdens zijn onderhouden bij de DVZ en het CGVS consistent en gedetailleerd zijn. Bovendien bevestigen verschillende openbare en objectieve bronnen de verklaringen van verzoeker. Mensenrechtenverdedigers en politieke tegenstanders worden in Tsjetsjenië vervolgd en gefolterd:

(...)

Noch de bestreden beslissing, noch het administratief dossier bevat informatie die in strijd zou met verzoekers verklaringen zijn.

Ten slotte heeft Uw Raad al beoordeeld dat:

(...)”

Verzoeker gaat vervolgens in op de door hem neergelegde attesten van mevrouw S.G. en van Zhivaya Nit.

“Zoals hierboven uitgelegd, werd Meneer A. (...) niet gevolgd door een psychiater of een psycholoog in Polen. Daarom moest het CGVS verzoekers verklaringen in Polen relativeren. Bovendien erkent het CGVS dat de attesten in overeenstemming zijn met de verklaringen van Meneer A. (...) in België. De twee attesten vormen dus ten minste een begin van bewijs.”

Het argument dat de attesten gesolliciteerd zijn, is volgens verzoeker verder stereotiep en wordt herhaald in elke negatieve beslissing. Dat zij werden aangevraagd, belet niet dat de attesten een begin van bewijs vormen. Bovendien zijn de auteurs van deze attesten beide bekende verdedigers van de mensenrechten. Verzoeker wijst ter staving van dit gegeven op algemene informatie.

Vervolgens geeft verzoeker een algemene uiteenzetting omtrent de samenwerkingsplicht in hoofde van verweerder en verwijt hij verweerder dat geen contact werd opgenomen met voormeld persoon en voormelde organisatie om te verifiëren of hij de waarheid vertelde. Bijgevolg moet de bestreden beslissing met dit oogmerk worden nietig verklaard.

Verder voert verzoeker aan:

“Het CGVS erkent dat de verklaringen van Meneer A. (...) in overeenstemming zijn met het attest. De situatie van Meneer A. (...) is dus niet vergelijkbaar met die van Mevrouw G. (...).”

Verzoeker wijst er tevens op dat elk verzoek om internationale bescherming op basis van zijn eigen merites en rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak moet worden beoordeeld.

Verzoeker gaat vervolgens in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst op artikel 48/4, § 2, c) van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM. *“Daarop is het belangrijk te benadrukken dat overeenkomstig artikel 3 EVRM, mag niemand worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De bestreden beslissing die verzoeker dwingt om naar Tsjetsjenië terug te gaan, kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na haar verwijdering, de vreemdeling zal bedreigd worden van foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Door geen rekening gehouden met dit risico schendt de verwerende partij artikel 3 EVRM en haar zorgvuldigheidsplicht.”*

Betreffende de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, wijst verzoeker op een Franstalig arrest van de RvV en op berichtgeving in de internationale media.

“In tegenstelling tot wat het CGRA beweert, is de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië (en Grozny in het bijzonder) dus verre van gestabiliseerd. Amnesty International benadrukt dat

(...)

Op dezelfde manier, volgens het verslag van l'Organisation suisse d'aide aux réfugiés (OSAR) van 13 mei 2016

(...)

De veiligheidssituatie is van dien aard dat steeds meer mensen het Tsjetsjeense grondgebied ontvluchten

(...)

Het CGVS stelt ook dat « het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft » (bestreden beslissing, p. 4). Nochtans, volgens het verslag COI Focus van 20 juni 2018 is het aantal aanvallen en slachtoffers in Tsjetsjenië verre van te verwaarlozen

(...)

De mensenrechten worden in Tsjetsjenië met geëerbiedigd, en degenen die dergelijke schendingen aan de kaak proberen te stellen zijn het doelwit van mishandeling:

(...)

Uit het verslag EASO « Rapport d'information sur les pays d'origine (COI) - Fédération de Russie - Les acteurs étatiques de la protection » van maart 2017 (beschikbaar op : https://www.ecoi.net/en/file/local/1437721/1830_1531143264_rfstate-actors-fr.pdf) blijkt ook dat de bescherming die de Tsjetsjeense autoriteiten aan de slachtoffers van mensenrechtenschendingen zouden moeten bieden gebrekkig is

(...)"

"Ten slotte zijn er verschillende gevallen gemeld van gedwongen verdwijningen van terugkerende Tsjetsjeense migranten Een recent zaak dateert van September 2018:

(...)

In dezelfde zin, volgens l'OSAR

(...)"

Verzoeker benadrukt nog dat hij omwille van zijn ernstige psychische problemen een risicoprofiel vertoont en kwetsbaarder is voor ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

"In het licht van alle deze elementen in tegenstelling met de beslissing van de tegenpartij is een terugkeer voor verzoekster met mogelijk omdat Tsjetsjenië niet veilig voor de burgers is. Meneer A. (...) loopt door zijn terugzending naar Tsjetsjenië een reëel risico op foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, hetgeen voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM te veroorzaken. Een complete en grondige lezing van de verschillende informatie aangaande de situatie in Tsjetsjenië, zou Uw Raad erkent op zijn minst dat de bestreden beslissing de subsidiaire beschermingsstatus te herkennen aan verzoeker op basis van artikel 48/4, §2. c) van de Vreemdelingenwet."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift: een medisch attest van 6 juli 2019, een lijst van medische afspraken, informatie over zijn medicatie, een medisch attest van 21 september 2018, een attest van het CARDA-centrum, een medisch attest van 29 januari 2019, een e-mail van 2 juli 2019 van het CGVS en algemene informatie.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 29 januari 2020 per e-mail en nadien ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer. Het betreft een psychisch rapport van 25 november 2019, een attest van het CARDA-centrum van 27 januari 2020, een getuigenis van mevrouw F.G., een oproepingsbrief en een getuigenis van mevrouw F.G. waarin uitgelegd wordt hoe verzoeker deze oproepingsbrief ontving.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige procedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus verder integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.2. Verzoeker gaat in het onderhavige verzoekschrift uitgebreid in op de in zijner hoofde vastgestelde medische en psychische problemen.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing echter met recht gemotiveerd:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere

procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten – u en uw advocaat geven immers aan dat u aan posttraumatische stress zou lijden en bijzonder ernstige geheugenproblemen zou kennen – moet er immers op worden gewezen dat hoewel u op sommige vragen het antwoord niet kon geven tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, u wel degelijk instaat was om tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS over de kern van uw asielrelaas coherente verklaringen af te leggen. U verklaarde immers zowel bij de DVZ als bij het CGVS dat uw vader snel overleed, dat uw moeder u verliet op zeer jonge leeftijd en dat u steeds met uw oma samenwoonde tot zij overleed in 2015 (CGVS, pg. 4-6, Verklaring DVZ, rubrieknr. 10 & 13). Tevens stelde u zowel bij de DVZ als bij het CGVS dat u eind april 2017 werd opgesloten door de Tsjetsjeense autoriteiten omwille van uw deelname aan een protestactie, dat u tijdens uw vasthouding werd gefolterd en mishandeld, en dat u enkele dagen later werd vrijgelaten (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 1 & 5; CGVS, pg. 10-15). Er werd u bovendien tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS de kans gegeven om voor te lezen van een tekst die u had voorbereid om te vertellen over die delen van uw asielrelaas waarmee u het persoonlijk moeilijk had (CGVS, pg. 13).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

Daarnaast legde u verscheidene medische documenten neer betreffende uw psychologische toestand. Er moet worden beklemtoond dat een psychiater weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat het psychiatrisch attest geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten. Daarnaast blijkt niet dat uw beweerde mentale problemen het voor u onmogelijk maken om op een coherente manier over de kern van uw relaas te vertellen of om bepaalde data te onthouden of gebeurtenissen in de tijd te situeren. Dit bleek onder meer uit het feit dat u zowel tijdens het interview bij de DVZ als het tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS coherente verklaringen aflegde over uw asielrelaas. U verklaarde tijdens beide gehoren dat uw vader snel overleed, dat uw moeder u verliet op zeer jonge leeftijd en dat u steeds met uw oma samenwoonde tot zij overleed in 2015 (Verklaring DVZ, rubrieknr. 10 & 13; CGVS, pg. 4-6.). Tevens stelde u zowel bij de DVZ als bij het CGVS dat u eind april 2017 werd opgesloten door de Tsjetsjeense autoriteiten omwille van uw deelname aan een protestactie, dat u tijdens uw vasthouding werd gefolterd en mishandeld, en dat u enkele dagen later werd vrijgelaten (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 1 & 5; CGVS, pg. 10-15)."

Verzoeker slaagt er niet in om aan de voormelde motieven afbreuk te doen. Ten onrechte tracht hij immers te laten uitschijnen dat hij ten gevolge van zijn psychische problematiek niet of onvoldoende bij machte zou zijn geweest om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Vooreerst dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker niet concreet aantoonde of hard maakte dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Voorts blijkt dat verzoekers psychische problemen in de bestreden beslissing uitdrukkelijk worden erkend, dat hiermee rekening werd gehouden in het kader van zijn procedure en dat deze terdege in rekening werden gebracht. Zo mocht verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud een schriftelijke verklaring overhandigen, die hij op voorhand had voorbereid en die door de tolk werd vertaald (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.13), en werd deze verklaring meegenomen in de beoordeling van zijn relaas. Bovendien nam het CGVS na het persoonlijk onderhoud, zoals blijkt uit de e-mail die verzoeker bij het verzoekschrift voegt (bijlage 11), zelf het initiatief om, gezien verzoeker tijdens het gehoor een afwezige indruk maakte, bijkomende inlichtingen te vragen aan verzoekers advocaat. In deze e-mail werd daarbij duidelijk aangegeven wat er van

verzoeker werd gevraagd. Er werd gevraagd om een psychiatrisch of psychologisch attest van de behandelende psychiater of psycholoog waarin op duidelijke wijze zou worden beschreven welke diagnose er werd gesteld, wat de symptomen zijn die tot deze diagnose hebben geleid en op basis van welke behandelingen dit is gebleken. Tevens werd er gevraagd om medische attesten door te sturen waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker, zoals hij verklaarde, folteringen zou hebben ondergaan. Verder werd erop gewezen dat het belangrijk kon zijn dat verzoeker objectieve informatie zou kunnen doorgeven over de feiten die hijzelf en zijn collega's zouden hebben ondervonden, zoals het YouTube-filmpje waarover hij sprak of andere bewijsmiddelen zoals artikels. Aan verzoeker werd daarbij een ruime termijn (ruimschoots een maand tijd) geboden om het gevraagde aan het CGVS over te maken. Verzoeker maakte hierop een bijkomend attest van de psychiater, de historiek van zijn medisch dossier, een lijst van zijn medicatie en een brief van S.G. over aan het CGVS.

Uit geen van de door verzoeker neergelegde medische attesten en stukken, ook niet degene die hij neerlegt in het kader en ter adstructie van onderhavig beroep, blijkt verder dat verzoekers psychische problemen van zulke aard zouden zijn dat deze hem ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen verklaringen af te leggen. Dient immers te worden vastgesteld dat al deze stukken in zeer algemene bewoordingen zijn opgesteld. Psychiater L. maakt, dit bovendien in slechts één van haar attesten, weliswaar melding van geheugen- en concentratieproblemen, doch zij geeft daarbij nergens aan op basis waarvan zij tot deze bevindingen kwam. Evenmin spreekt één van de neergelegde attesten zich uit over de ernst van de verschillende observaties, klachten en symptomen in hoofde van verzoeker. Bovendien wordt er nergens in de betreffende stukken enige uitspraak gedaan over de (mogelijke) invloed die zij zouden hebben gehad of zouden hebben op verzoekers vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker laat bovendien zelf na om *in concreto* aannemelijk te maken of aan te tonen dat, waar of op welke wijze zijn psychische problemen van invloed zouden zijn (geweest) op zijn verklaringen. Evenmin toont hij aan de hand van concrete elementen of argumenten aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden beslissing en motivering.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Uit de inhoud van deze notities blijkt dat verzoeker tijdens het onderhoud in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Wanneer dit nodig was, vroeg hij bovendien om verduidelijking en soms gaf hij aan dat hij zich bepaalde zaken niet meer kon herinneren. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan aldus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoeker, noch diens advocaat bij het CGVS enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud.

Het voorgaande wordt bevestigd door de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS voor wat de kernelementen van zijn relaas betreft in grote lijnen coherent bleken.

In zoverre verzoeker daarnaast tracht te laten uitschijnen dat de neergelegde medische attesten en stukken zouden volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werd gevisieerd en vervolgd, dient te worden opgemerkt dat dergelijke medische attesten op zich geenszins kunnen volstaan om aan te tonen dat verzoekers verklaringen zouden berusten op de waarheid. Vooreerst blijkt uit de *in casu* neergelegde medische attesten dat deze voor wat betreft de oorzaak van de hierin omschreven problemen louter en alleen zijn gebaseerd op de verklaringen van verzoeker. Verder dient te worden vastgesteld dat deze attesten, zoals reeds hoger werd opgemerkt, zijn opgemaakt in bijzonder algemene bewoordingen en dat hierin nergens concreet of omstandig wordt ingegaan op de door verzoeker vermelde feiten die ten grondslag zouden hebben gelegen van zijn medische problemen. Over de waarschijnlijkheid van enig causaal verband tussen deze feiten en verzoekers medische problematiek, spreken de attesten zich evenmin uit. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat medische attesten geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich

hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een 'medisch' attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Tekenend in het kader van het voorgaande, is overigens de vaststelling dat in het meest recente medische attest, door verzoeker neergelegd door middel van een aanvullende nota, wordt aangegeven dat verzoekers medische problematiek te wijten zou zijn aan gebeurtenissen tijdens de oorlog in plaats van aan zijn beweerde arrestatie naar aanleiding van een protestactie.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoekers medische en psychische problemen nog worden opgemerkt dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat de eventuele medische problemen in zijner hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

Verzoekers verwijzing naar enkele arresten van het EHRM is gelet op het voorgaande niet dienstig. Gelet op de hoger gedane vaststellingen, toont verzoeker namelijk hoegenaamd niet aan dat hij zich zou bevinden in een vergelijkbare situatie als de betrokkenen.

Evenmin is verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de RvV dienstig om aan de voormelde vaststellingen afbreuk te doen. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier moet afzonderlijk en op individuele wijze worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

4.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.4. In de bestreden beslissing worden de door verzoeker aangevoerde asielmotieven ongeloofwaardig bevonden omdat de verklaringen die hij hierover aflegde en de documenten die hij ter adstructie hiervan neerlegde op verschillende vlakken manifest in strijd zijn met de verklaringen die verzoeker hierover eerder, tijdens zijn procedure om internationale bescherming in Polen, aflegde. In dit kader wordt in de bestreden beslissing onder meer gesteld:

"Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent immers dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is aangezien uw verklaringen over het asielrelaas dat u op coherente wijze naar voren bracht tijdens het interview bij de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS (zie supra.) - én dat eveneens uitgebreid wordt beschreven in de attesten die u voorlegde, nl. het attest van de regionale sociale organisatie 'Zhivaya Nit' en het attest van mevrouw S.G. (...), – op flagrante wijze tegenstrijdig zijn met de verklaringen die u hierover aflegde bij de Poolse asielinstanties. Er dient hierbij opgemerkt te worden dat u tijdens het interview bij de Poolse asielinstanties op geen enkele wijze aangaf psychologische problemen te kennen. U ondertekende en verklaarde immers dat u fysisch en psychisch instaat was om

deel te nemen aan het gehoor. Tevens ondertekende u het gehoor na afloop en gaf u aan geen opmerkingen over het gehoor te hebben (Vraag om inlichtingen Polen, gehoorverslag, pg. 1-7)."

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat zijn verklaringen in Polen ten gevolge van zijn psychische problemen moeten worden gerelativeerd en dat met zijn verklaringen aldaar geen rekening mag worden gehouden omdat hij er niet werd behandeld of opgevolgd. Mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent de door verzoeker aangevoerde psychische problemen en de ter staving van deze problemen neergelegde attesten en stukken, toont verzoeker echter in het geheel niet aan dat hij omwille van psychische problemen in Polen niet in staat zou zijn geweest om volwaardige, accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen omtrent de kernelementen van zijn verzoek om internationale bescherming. Uit de stukken die verweerder bekwaam van de Poolse asielinstanties kan zulks evenmin worden afgeleid. Zoals blijkt uit hetgeen terecht gesteld wordt in de bestreden beslissing, gaf verzoeker in Polen niet aan dat hij psychische problemen kende. Bovendien verklaarde en ondertekende hij dat hij fysiek en psychisch in staat was om deel te nemen aan het gehoor dat aldaar werd afgenomen. Eveneens ondertekende hij dit gehoor na afloop en gaf hij aan hierover geen opmerkingen te hebben. Bovendien haalde verzoeker, wanneer hem gevraagd werd of hij bezwaar had tegen de behandeling van zijn verzoek door Polen, niet aan dat hem aldaar de nodige zorgen zouden zijn ontzegd. In tegendeel gaf hij duidelijk aan dat hij in het algemeen geen bezwaren had tegen Polen en over dit land niets slechts kon vertellen (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.33). Verzoeker toont aldus geenszins aan dat hij in Polen fysiek of psychisch niet in staat zou zijn geweest om zijn voorgehouden arrestatie te vermelden en om gedegen verklaringen af te leggen over de kernelementen in zijn relaas. Gezien, zoals reeds hoger bleek, verzoekers verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS voor wat de kernelementen van zijn relaas betreft in grote lijnen coherent waren, kon worden verwacht dat hij ook in Polen zijn asielrelaas op een gedegen wijze kon uiteenzetten.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Ten eerste, situeerde u de protestacties die u met uw medestudenten uitvoerde tegen de Tsjetsjeense autoriteiten bij de Belgische – met name tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en het interview bij de DVZ – en de Poolse asielinstanties in een andere tijdsperiode. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en het interview bij de DVZ op samenhangende wijze dat deze protestacties plaatsvonden eind april 2017 (Verklaring DVZ, Vragenlijst CGVS, vraagnr. 1 & 4; CGVS, pg. 11). Tijdens het interview bij de Poolse autoriteiten beweerde u echter dat u begin mei 2017 een eerste protestactie had uitgevoerd met enkele jongeren en u midden mei 2017 een tweede protestactie uitvoerde (Vraag om inlichtingen Polen, gehoorverslag, pg. 3). Het feit dat u tijdens het interview bij de Poolse asielinstanties de protestacties in een andere tijdsperiode situeerde dan tijdens uw verklaringen bij de Belgische asielinstanties doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u hierover zowel bij de Poolse als bij de Belgische asielinstanties gelijklopende verklaringen zou afleggen. Deze protestacties vormden immers de oorzaak van de problemen die u en uw medestudenten zouden gekend hebben met de Tsjetsjeense autoriteiten".

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven voor het overige geen dienstige argumenten aan. Hij vergenoegt zich tot een poging om de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen te minimaliseren. Hiermee doet hij aan deze tegenstrijdigheden geen afbreuk. Het was geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoeker coherente en consistente verklaringen zou afleggen omtrent de situering in de tijd van de directe oorzaak voor zijn problemen.

Verzoeker voert benevens de reeds hoge besproken psychische problemen evenmin enig concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de volgende motieven:

"Ten tweede, is het opmerkelijk en bijzonder vreemd dat u tijdens het interview bij de Poolse asielinstanties op geen enkele wijze melding maakte van uw arrestatie en foltering door de Tsjetsjeense autoriteiten. Zo verklaarde u bij de Belgische asielinstanties – zowel bij de DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS – dat u op 30 april 2017 werd gearresteerd door de Tsjetsjeense autoriteiten, dat u door hen gedurende enkele dagen werd vastgehouden en gefolterd (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 1 & 5; CGVS, pg. 11-15). Bovenstaande verklaringen over uw arrestatie en uw vasthouding door de Tsjetsjeense autoriteiten werden 'bevestigd' in het attest dat u voorlegde van de regionale sociale organisatie 'Zhivaya Nit' en het attest dat u voorlegde van mevrouw S.G. (...). Gelet op bovenstaande vaststellingen, is het bijzonder vreemd en niet aannemelijk dat u bij de Poolse asielinstanties geen enkele melding maakte van uw arrestatie en uw foltering door de Tsjetsjeense autoriteiten. U beweerde bij de Poolse asielinstanties immers dat de Tsjetsjeense autoriteiten u gevonden hadden, maar dat het hen niet gelukt was om u te arresteren. Uw vrienden zouden u naar een andere plaats gebracht hebben waar u gedurende drie weken voor uw vertrek verbleef (Vraag om inlichtingen Polen, gehoorverslag, pg. 3). Dergelijke onverzoenbare verklaringen bij

de Belgische en Poolse asielinstanties over uw aanhouding en foltering door de Tsjetsjeense autoriteiten – nl. dat u enerzijds bij de Belgische asielinstanties verklaarde dat u gearresteerd en gefolterd werd door de Tsjetsjeense autoriteiten maar u anderzijds bij de Poolse asielinstanties verklaarde dat u nooit gearresteerd werd en u kon ontsnappen toen de Tsjetsjeense autoriteiten binnenvielen – doen op onherstelbare wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u, indien u werkelijk gearresteerd en gefolterd zou zijn door de Tsjetsjeense autoriteiten, dit onmiddellijk zou vermelden tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Polen. Uw arrestatie door de Tsjetsjeense autoriteiten – en de foltering die met deze arrestatie gepaard ging – is immers het belangrijkste en het enige persoonlijke vervolgingsfeit dat u voor uw vertrek uit Tsjetsjenië zou meegemaakt hebben.

Ten derde, dient te worden vastgesteld dat u bij de Poolse en de Belgische asielinstanties tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment van uw vertrek uit Tsjetsjenië en de reisroute die u zou afgelegd hebben naar Polen. Zo stelde u bij de Belgische asielinstanties – zowel bij de DVZ als bij het CGVS – dat u op 4 mei 2017 vanuit Tsjetsjenië vertrok en naar Wit-Rusland reisde waar u gedurende drie maanden verbleef alvorens in augustus 2017 in Polen aan te komen (Verklaring DVZ, rubrieknr. 10 & 37; CGVS, pg. 8 & 9). Tijdens het interview bij de Poolse asielinstanties verklaarde u echter dat u pas op 29 juni 2017 Rusland verliet en u vervolgens naar Oekraïne ging waar u gedurende 2 maanden bij een vriend in de stad Odessa verbleef. U zou vervolgens via Wit-Rusland naar Polen zijn gereisd (Vraag om inlichtingen Polen, gehoorverslag, pg. 2 & 4). Het feit dat u inconsistente verklaringen aflegde over uw reisroute en het moment van uw vertrek uit Tsjetsjenië bij de Belgische en Poolse asielinstanties – u situeerde uw vertrek uit Tsjetsjenië bij de Belgische asielinstanties immers bijna 2 maanden eerder dan bij de Poolse asielinstanties – doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u zowel bij de Poolse als Belgische asielinstanties samenhangende verklaringen aflegt over het moment van uw vertrek, aangezien dit vertrek plaatsvond op het moment dat u op ernstige wijze bedreigd zou geweest zijn door de Tsjetsjeense autoriteiten.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet op dienstige wijze aanvecht of weerlegt, onverminderd gelden.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ten vierde, dient te worden opgemerkt dat u bij de Belgische en de Poolse asielinstanties inconsistente verklaringen aflegde over de wijze waarop u geïnformeerd werd over de dood van uw medestudent(en). Zo verklaarde u zowel tijdens het interview bij de DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u geïnformeerd werd over de dood van de andere jongeren via een YouTube-filmpje (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5 & CGVS, pg. 14). Tijdens het interview bij de Poolse asielinstanties vermeldde u echter niets over een anoniem YouTube-filmpje, maar u beweerde dat u via uw tante geïnformeerd werd over het feit dat uw medestudent S.A. (...) vermoord werd en I.I. (...) – een andere medestudent die deelnam aan de protesten – aangehouden werd door de Tsjetsjeense autoriteiten (Vraag om inlichtingen Polen, gehoorverslag, pg. 4). Het feit dat u bij de Poolse en Belgische asielinstanties tegenstrijdige verklaringen aflegde over de wijze waarop u informatie vernam betrekking tot uw collega-studenten ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze van uit worden gegaan dat u bij de Belgische en Poolse autoriteiten samenhangende en coherente verklaringen zou afleggen over de wijze waarop u te weten was gekomen dat de personen met wie u samen geprotesteerd had tegen de Tsjetsjeense autoriteiten om het leven kwamen en gearresteerd worden.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Uit zijn verklaringen in Polen, blijkt dat hij aldaar aanvankelijk aangaf: “Na twee dagen ging ik naar de hogeschool, daar vernam ik dat één van de leden van mijn groep vermoord was en de andere aangehouden werd”. Later tijdens hetzelfde gehoor in Polen beweerde hij echter: “A.S. (...) ik weet dat hij vermoord is, ik weet niet wie dat gedaan heeft, ik vernam dat van mijn tante. De tweede is I.I. (...), mijn tante zei mij dat hij op straat door de Kadyrovtsy werd aangehouden” (administratief dossier, map landeninformatie). Bij het CGVS beweerde verzoeker, gevraagd van wei hij dit hoorde, dan weer: “Ik heb video op youtube gezien toen ik in Brest was” (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.14). Deze verklaringen zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor verzoekers poging om deze aan de hand van de in het verzoekschrift geopperde, gekunstelde *post factum* geuite bewering te nuanceren.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Ten slotte, kan nog worden opgemerkt dat uw nicht G.B. (...) zich, in haar verzoek om internationale bescherming, op grotendeels dezelfde feiten baseerde als u. Zo stelde uw nicht dat ze hulp zocht bij de organisatie 'Zhivaya Nit' nadat u eind april 2017 door de Tsjetsjeense autoriteiten

gearresteerd werd én u dankzij de hulp van deze organisatie vrijkwam. Uw nicht zou na uw vrijlating op haar beurt gearresteerd zijn en over u ondervraagd zijn door de Tsjetsjeense autoriteiten. Ze besloot omwille van deze arrestatie Tsjetsjenië te verlaten (Arrest nr. 217 800 van 28 februari 2019, G.B. (...), pg. 2). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bevestigde u eveneens de rol van uw nicht bij uw vrijlating (CGVS, pg. 13). Er werd in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw nicht B.G. (...) op 31 oktober 2018 door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan haar asielrelaas. Zo werd er vastgesteld dat uw nicht niet de waarheid had verteld omtrent het feit dat ze in het bezit is (of was) van een internationaal reispaspoort, dat haar verklaringen omtrent uw politieke activiteiten en de problemen die u zou gehad hebben niet overtuigden én dat ze niet aannemelijk kon maken dat ze zelf in Tsjetsjenië problemen gekend zou hebben (Arrest nr. 217 800 van 28 februari 2019, G.B. (...), pg. 1-6). Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest van 28 februari 2019. Het feit dat u zich in het kader van uw verzoek om internationale bescherming op grotendeels hetzelfde asielrelaas baseert als dat van uw nicht dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden door het CGVS en waarvan de ongeloofwaardigheid werd bevestigd door de RvV, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Gezien verzoeker en zijn nicht zich op dezelfde feiten beroepen, gezien verzoeker daarbij volhardt in de rol die zijn nicht speelde bij zijn vrijlating en gezien zijn nicht omwille van zijn problemen eveneens problemen zou hebben gekend, is de beoordeling die geschiedde in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers niet te dezen weldegelijk relevant voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en vormt de vaststelling dat de door verzoeker aangevoerde feiten ook in het verzoek om internationale bescherming van diens nicht reeds ongeloofwaardig werden bevonden weldegelijk een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas. Derhalve is verzoekers verwijzing naar informatie over de wijze waarop politieke tegenstanders in Tsjetsjenië worden behandeld verder niet dienstig en kan hij met zijn verwijzing naar deze informatie niet volstaan om in zijner hoofde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

De, benevens de reeds hoger besproken medische attesten, door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de voormelde vaststellingen.

Inzake verzoekers identiteitsdocumenten, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld, en wordt door verzoeker niet betwist:

“Uw binnenlands paspoort en uw geboorteakte bevestigen enkel uw identiteit en herkomst uit Tsjetsjenië die in deze beslissing niet worden betwist.”

Omtrent de attesten van mevrouw S.G. en van Zhivaya Nit, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Wat betreft het attest dat u voorlegde van mevrouw S.G. (...) en het attest dat u voorlegde van de regionale sociale organisatie ‘Zhivaya Nit’ dient te worden opgemerkt dat, gelet op de ernstige discrepanties tussen de informatie in deze attesten over uw asielrelaas – die coherent was met de verklaringen die u aflegde tijdens het interview bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS – en de verklaringen die u hierover aflegde tijdens het interview bij de Poolse asielinstanties, er geen enkele bewijswaarde aan deze documenten kan worden toegekend. Bovendien dient te worden opgemerkt dat deze attesten een gesolliciteerd karakter hebben. Zowel uit het attest van S.G. (...) als uit het attest van ‘Zhivaya Nit’ blijkt immers dat het werd opgesteld ter ondersteuning van een eventueel verzoek om internationale bescherming of om louter uw asielrelaas te bevestigen. Zo stelt het attest van S.G. (...) dat het de ‘zaak’ van R.A. (...) kan bevestigen. Tevens kan nog worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is.

Aansluitend op het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat uw nicht tijdens haar beroepsprocedure bij de RvV hetzelfde attest neerlegde van de organisatie ‘Zhivaya Nit’ als het attest dat u voorlegde. De RvV kwam echter tot de vaststelling dat het attest – dat de verklaringen van T.J. (...) bevat – op

verschillende punten inconsistent was met de verklaringen van uw nicht, met name wat betreft (i) de vraag of uw nicht al dan niet op de dag van de arrestatie zelf naar het gebouw van de ngo's was geweest en mevrouw J. (...) toen reeds meegegaan was met haar naar het (eerste) politiebureau; (ii) de vraag of mevrouw J. (...) alleen naar het politiekantoor van Staropromyslovsky was gekomen of in het gezelschap was van twee collega's en uw nicht zelf; (iii) hoelang u aangehouden bleef; (iv) de vraag of uw nicht als enige u opwachtte bij het politiekantoor. Gelet op deze discrepanties kan er volgens de RvV geen enkele bewijswaarde worden toegekend aan het attest van T.J. (...) van de organisatie 'Zhivaya Nit'. De RvV concludeerde dat het attest van T.J. (...) niet van dien aard was dat het de geloofwaardigheid van uw nicht haar asielrelaas – en tevens uw asielrelaas – herstelt, maar het integendeel haar asielrelaas verder onderuithaalt (Arrest nr. 217 800 van 28 februari 2019, G.B. (...), pg. 9)."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Dat de opstellers van de attesten bekende mensenrechtenactivisten zijn en een goede reputatie hebben, betekent *an sich* vooreerst geheel niet dat er zonder meer bewijswaarde moet worden gehecht aan de attesten in kwestie en biedt geenszins een garantie voor de waarachtigheid van de inhoud van deze attesten.

In zoverre verzoeker wijst op zijn psychische problemen en de invloed hiervan op zijn verklaringen in Polen, kan voorts dienstig worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Dat de neergelegde attesten en verzoekers verklaringen in België dermate in strijd zijn met verzoekers verklaringen in Polen, maakt dat aan deze attesten niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht.

Ten aanzien van het attest van Zhivaya Nit, werd daarenboven reeds bij het voormelde arrest van de RvV, gevelde ten aanzien van verzoekers nicht, genoegzaam geoordeeld dat de bewijswaarde hiervan wordt ondermijnd door de veelvuldige strijdigheden tussen de inhoud van dit attest en de verklaringen van verzoekers nicht.

Het voorgaande geldt nog des te meer daar de twee voormelde neergelegde attesten een kennelijk gesolliciteerd karakter vertonen en uitdrukkelijk werden opgesteld met het oogmerk om deze aan te wenden in verzoekers verzoek om internationale bescherming en ter ondersteuning van zijn heden uiteengezette relaas.

Verder dient te samen met verweerder te worden opgemerkt dat, opdat aan zulke documenten enige bewijswaarde zou kunnen worden gehecht, zij dienen te worden neergelegd in het kader en ter staving van een geloofwaardig relaas. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van het relaas te herstellen.

Gezien de voormelde vaststellingen volstaan om aan de neergelegde attesten iedere bewijswaarde te ontfeggen, is het verwijt van verzoeker dat verweerder deze attesten nader had moeten onderzoeken en de opstellers van deze attesten had moeten contacteren verder niet dienstig.

De, benevens de reeds hoger besproken medische attesten, door verzoeker neergelegde documenten, bijgebracht door middel van een aanvullende nota, zijn evenmin van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen.

Aan de twee getuigenissen van F.G. kan geen bewijswaarde worden gehecht. Deze persoon betreft namelijk de tante van verzoeker, zodat zij gelet op de nauwe persoonlijke band met verzoeker te dezen bezwaarlijk kan worden aanzien als objectieve en betrouwbare bron van informatie. Ook deze getuigenissen vertonen bovendien een kennelijk gesolliciteerd karakter en werden opgesteld op vraag van verzoeker en met het oogmerk om deze aan te wenden in het kader van onderhavig beroep.

De convocatie die verzoeker neerlegt ontbeert eveneens de nodige bewijswaarde. Aan dergelijk stuk kan hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kan dergelijk stuk echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van het relaas te herstellen. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat het in het geheel niet geloofwaardig is dat de autoriteiten eind augustus 2019, hetzij meer dan twee jaar na de aangevoerde feiten en nadat verzoeker zijn regio en land van herkomst ontvluchtte, plots een oproepingsbrief zouden uitreiken ten aanzien van verzoeker op grond van de feiten die zouden dateren van medio 2017. In dit kader toont verzoeker overigens evenmin aan welke de inhoud is van het in deze oproepingsbrief vermelde artikel 188 van de "Code Penal RF", zodat het onmogelijk is na te gaan in het kader van welk misdrijf hij heden zou worden beschuldigd.

Verzoeker tracht daarnaast te laten uitschijnen dat hij ingevolge van zijn loutere afwezigheid uit de regio en terugkeer naar Tsjetsjenië zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Uit de door verzoeker aangereikte informatie kan echter geheel niet worden afgeleid dat het loutere gegeven na een afwezigheid uit de regio terug te keren naar Tsjetsjenië zou kunnen volstaan om te besluiten tot een risico op problemen of vervolging. Verweerder repliceert te dezen dan ook terecht:

“Wat betreft het risico bij terugkeer naar Tsjetsjenië voor personen die in het buitenland verbleven hebben en/of er een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, voegt verweerder de COI Focus Tsjetsjenië – Veiligheid bij terugkeer van 1 juni 2018 als bijlage bij onderhavige nota. Hieruit blijkt dat de geraadpleegde bronnen het er over eens zijn dat het loutere feit dat een persoon in Europa leefde of er een asielprocedure heeft doorlopen, in principe geen risico inhoudt om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, voor personen die naar Tsjetsjenië terugkeren. Mogelijke risico's bij terugkeer komen voort uit specifieke kenmerken die een persoon kan doen gelden. Verder blijkt uit de informatie dat de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), die instaat voor het bijstaan en opvolgen van vrijwillige terugkeerders, niet beschikt over aanwijzingen dat Tsjetsjenen die terugkeren enige problemen of conflicten kennen met de lokale autoriteiten. Overigens wordt geen van de Tsjetsjenen die terugkeren met hun terugkeerprogramma vervolgd in verband met de rebellenbeweging. Tot slot, blijkt ten algemene titel dat er geen sprake is van een negatieve attitude van de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten ten opzichte van migranten die terugkeren uit Europa. Waar er in de informatie sprake is van individuele gevallen waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen ondervinden na hun terugkeer naar Tsjetsjenië, dient te worden vastgesteld dat dit om een beperkt aantal gevallen gaat waarbij de aanleiding niet duidelijk is. Hierdoor leidt het overzicht van de individuele gevallen niet tot een andere appreciatie dan deze die blijkt uit de geraadpleegde bronnen, waaronder IOM.”

Verzoeker laat daarenboven na om *in concreto* uit te werken of aan te tonen dat, met wie, waar, wanneer, waarom en in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst problemen zou dreigen te ondervinden.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt op basis van de informatie in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier verder met recht gemotiveerd als volgt:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De informatie die hij citeert dateert van augustus 2018 en vroeger. Verder ligt deze informatie geheel in dezelfde lijn als, en doet deze bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de informatie die verweerder hanteert en die dateert van juli 2019. Dat zich in Tsjetsjenië een aantal mensenrechtenschendingen voordoen en dat zich aldaar nog een aantal slapende cellen bevinden die gelinkt zijn aan IS en die sporadisch en hoofdzakelijk doelgerichte aanslagen uitvoeren, wordt in de voormelde informatie en de bestreden beslissing uitdrukkelijk en terdege in rekening gebracht en volstaat niet om te besluiten dat de situatie in Tsjetsjenië zou beantwoorden aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de voorliggende informatie blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië niet van zulke aard is dat een loutere aanwezigheid in de regio voor burgers een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont verder niet aan en uit de neergelegde stukken kan evenmin worden afgeleid dat hij door zijn psychische problemen in vergelijking met andere burgers een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld; laat staan hij zou aantonen dat dit risico dermate hoog zou zijn dat hij ten gevolge van een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in de regio aan dergelijk geweld zou dreigen te worden blootgesteld. Aldus toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT